

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **REZFIN s.r.o.**, se sídlem Zlínská 155, Otrokovice - Kvítkovice, zastoupen TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., se sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2015, č.j. 28045/15/5200-11435-711918,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2015, č.j. 28045/15/5200-11435-711918, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení náhradu nákladů řízení k rukám TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o., se sídlem Jiráskova 1284, Vsetín, ve výši 15 342 Kč, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.8.2015, č.j. 28045/15/5200-11435-711918, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 21.11.2013, č.j. 1742430/13/3306-05701-703147, tak, že se u žalobce doměřená ztráta z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 snižuje z částky 141 317 Kč na částku 116 066 Kč a současně se snižuje uložené penále ve výši 1% z doměřené daňové ztráty z částky 1 413 Kč na částku 1 160 Kč.

I. Podstata věci

Dne 26.4.2013 byla u žalobce zahájena kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011, v jejímž průběhu správce daně zjistil, že žalobce vybudoval fotovoltaickou elektrárnu k výrobě elektřiny ze slunečního záření na pronajatých střechách zemědělských budov v obci Polkovice. Žalobce zahrnul odpisy z fotovoltaické elektrárny do výdajů (nákladů) vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, přičemž v roce 2011 žalobce zaúčtoval měsíční částky daňových odpisů v celkové výši 1 695 800 Kč. Prvostupňový správce daně dovedl, že žalobce nesprávně uplatnil měsíční odpis již za měsíc leden 2011, neboť fotovoltaická elektrárna byla u žalobce dle inventární karty a doloženého účetnictví zaevidována až dne 1.1.2011.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dovedl, že podmínku ohledně počátku odpisování dle § 30b odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“), podle které má poplatník zahájit odpisy tohoto majetku počínaje následujícím měsícem po měsíci, v němž byly splněny podmínky pro odpisování, je nutno vykládat z hlediska faktického stavu věci, nikoliv formálního posouzení data zaevidování uvedeného na inventární kartě. Dle žalovaného již v měsíci prosinci 2010 byly splněny technické a zákonné podmínky pro zařazení fotovoltaické elektrárny do majetku dle § 26 odst. 5 a 10 a § 30b ZDP. Žalobce zároveň v průběhu odvolacího řízení uznal, že pokud jde o přípravné práce a výměnu střech, jedná se o technické zhodnocení samotných budov (odpověď na výzvu správce daně č.j. 873212/14).

Co se týká vstupní ceny fotovoltaické elektrárny ve smyslu § 29 odst. 1 ZDP, žalovaný dovedl, že hodnotu stojanů včetně kabelových svodů a zabezpečení je nutné považovat za nedílnou součást stavby a s ní souvisejícího technického vybavení, jedná se o technické zhodnocení pronajatého majetku odpisované u nájemce podle § 28 odst. 3 ZDP. Žalovaný tak uzavřel, že žalobce neoprávněně a v nesprávné výši zahrnul do daňových nákladů dle § 24 odst. 2 písm. a) ZDP částku 1 695 800 Kč namísto 1 579 734 Kč. Doměřenou ztrátu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 tak žalovaný snížil z částky 141 317 Kč na částku 116 066 Kč. Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost, když žalovaný na jedné straně jako daňově účinný uznal výdaj za měsíc leden 2011, a na straně druhé vyloučil z daňově účinných výdajů částku sníženou o náklady za nosné konstrukce, kabeláž a zabezpečení.

Žalobce dále upozorňuje, že žalovaný napadené rozhodnutí vydal po uplynutí více než dvaceti měsíců od data podání odvolání, přičemž lhůta pro rozhodnutí o odvolání činí dle zavedené správní praxe šest měsíců.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že výdaje vynaložené na nosné konstrukce pro fotovoltaické panely, kabeláže pro rozvod elektrické energie a zabezpečení jsou součástí technického zhodnocení budovy, na které je fotovoltaická elektrárna umístěna. Dle žalobce jsou stojany, kabely a zabezpečení fotovoltaické elektrárny součástí fotovoltaické elektrárny samotné, případně jejím příslušenstvím, umožňují tedy její funkci a účel, čili výrobu elektrické energie, a nesloží funkci a účelu stavby, jímž je zabezpečení zemědělské výroby. Náklady na tyto součásti poté vstupují do vstupní ceny fotovoltaické elektrárny, nikoliv stavby, na které je elektrárna umístěna. V případě pochybností o kvalifikaci předmětné situace je dle žalobce nutné postupovat dle zásady *in dubio pro reo* či *in dubio pro mitius*.

S odkazem na závěry judikatury a názory daňového poradce PhDr. M. S., které obsáhle cituje, žalobce upozorňuje, že je-li fotovoltaická elektrárna umístěna na budovách, které byly zkolaudovány jako zemědělské stavby pro zemědělskou prvovýrobu a které i nadále takovému účelu slouží, je nesporné, že stojany, kabely a zabezpečení jsou součástí fotovoltaické elektrárny, případně jejím příslušenstvím, a zajišťují její funkci a účel. Žalobce upozorňuje, že závěry žalovaného nelze opřít o žádnou právní úpravu platnou v době uplatnění odpisu, přičemž výklad pokynu D-6 Generálního finančního ředitelství, aplikovaného žalovaným v napadeném rozhodnutí, jde nad rámec zákona.

V rámci repliky k vyjádření žalovaného žalobce upozorňuje, že z § 30b ZDP nevyplývá, že daňové odpisy se týkají technologické části fotovoltaické elektrárny, jak dovozuje žalovaný; předmětné ustanovení o technologické části fotovoltaické elektrárny nehovoří a tento pojem považuje žalobce za zavádějící. Podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, jsou kabely i stojany pro umístění fotovoltaické elektrárny příslušenstvím této elektrárny a sledují tak osud věci hlavní, jsou tedy v tomto smyslu i součástí její vstupní ceny.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, přičemž odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný dále uvádí, že § 30b ZDP obsahuje speciální úpravu pro uplatňování daňových odpisů technologické části fotovoltaické elektrárny, přičemž dle předmětného ustanovení se odpisuje hmotný majetek označený ve Standardní klasifikaci produkce kódem skupiny 31. 10, 31. 20 nebo 32. 10 (tj. panely, měřiče a rozvaděče), kam stojany, rozvody kabeláže a zabezpečení nespádají.

Žalovaný dále uvádí, že případná separace kabelových svodů a stojanů by nevedla k účelovému a funkčnímu znehodnocení technologie fotovoltaické elektrárny, nýbrž ke snížení vybavenosti stavby. Žalovaný dále dodává, že výklad dle pokynu D-6 Generálního finančního ředitelství rámec zákona nepřekračuje.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

V projednávané věci je sporné, zda žalobce správně stanovil vstupní cenu vybudované fotovoltaické elektrárny pro účely daňových odpisů, když výdaje vynaložené na nosné konstrukce pro fotovoltaické panely (stojany) včetně kabelových svodů a zabezpečení zahrnul do pořizovací ceny fotovoltaické elektrárny. Žalobce zastává názor, že tato zařízení jsou součástí fotovoltaické elektrárny, případně jejím příslušenstvím a umožňují tak její funkci a účel. Žalovaný naopak dovozuje, že hodnotu stojanů včetně kabelových svodů a zabezpečení je nutné považovat za technické zhodnocení stavby, na níž je fotovoltaická elektrárna umístěna.

Dovozuje-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že žalovaný na jedné straně uznal jako daňově účinný výdaj měsíční odpis za měsíc leden 2011, ovšem následně vyloučil žalobci z daňově účinných výdajů částku 116 066 Kč, tak k tomu zdejší soud uvádí, že žalovaný v první části rozhodnutí posuzoval nikoli samotnou výši daňově uznatelných výdajů, nýbrž podmínky pro možnost zahájit daňové odpisování majetku (§ 30b odst. 2 ZDP). Poté, co žalovaný dospěl k závěru, že podmínky pro daňové odpisování fotovoltaické elektrárny byly splněny již od měsíce ledna 2011 (dílčí závěr žalovaného vyslovený na straně 11 napadeného rozhodnutí), zabýval se samotnou výší vstupní ceny fotovoltaické elektrárny. S ohledem na tyto skutečnosti nepovažuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

K námitce, že žalovaný ve věci rozhodl po více než dvaceti měsících od podání odvolání, soud uvádí, že tato skutečnost nemá za následek nezákonnost napadeného

rozhodnutí. Pokud jde o délku odvolacího řízení, žalobce měl k dispozici právní prostředky ochrany proti nečinnosti, měl-li za to, že v řízení dochází k neodůvodněným průtahům.

Podle § 26 odst. 2 písm. a) ZDP se hmotným majetkem pro účely ZDP rozumí samostatné movité věci, popřípadě soubory movitých věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením, jejichž vstupní cena je vyšší než 40 000 Kč a mají provozně-technické funkce delší než jeden rok.

Podle § 26 odst. 5 věty první a druhé ZDP se odpisováním pro účely tohoto zákona rozumí zahrnování odpisů z hmotného majetku evidovaného u poplatníka, který se vztahuje k zajištění zdanitelného příjmu, do výdajů (nákladů) k zajištění tohoto příjmu. Odpisování lze zahájit po uvedení pořizované věci do stavu způsobilého k obvyklému užívání, kterým se rozumí dokončení věci a splnění technických funkcí a povinností stanovených zvláštními právními předpisy pro užívání.

Podle § 26 odst. 10 ZDP se hmotným majetkem stávají věci uvedené do stavu způsobilého k obvyklému užívání, kterým se rozumí dokončení věci a splnění technických funkcí a povinností stanovených zvláštními právními předpisy pro užívání.

Podle § 30b odst. 1 ZDP (ve znění zákona č. 346/2010 Sb.) se hmotný majetek označený ve Standardní klasifikaci produkce kódem skupiny 31.10, 31.20 nebo 32.10 využívaný k výrobě elektřiny ze zařízení pro výrobu elektřiny ze slunečního záření odpisuje rovnoměrně bez přerušení po dobu 240 měsíců do 100 % vstupní ceny nebo zvýšené vstupní ceny.

Zdejší soud souhlasí s argumentací žalobce, že je třeba vždy individuálně posoudit, co je a není součástí určité stavby. Je tedy nejprve nutné zkoumat funkci a účel konkrétní stavby a poté posoudit, zda určité zařízení tuto funkci a účel umožňuje. Poté lze dovodit, že pokud by oddělením zařízení došlo ke znehodnocení konkrétní stavby co do její funkce a účelu, je možné takové zařízení pro daňové účely označit za součást stavby, na níž je umístěno. *„Zásadní pro posouzení věci - součásti stavby - ve vymezení podle zákona o daních z příjmů je umožnění funkce a určeného účelu stavby, pevné spojení se stavbou, jakož i to, zda demontáží součásti (ne)dojde ke znehodnocení funkce a účelu stavby. Zpravidla (tj. nikoli nutně) se jedná o součást celkové dodávky stavby. Za samostatné věci, tedy nikoli součást věci, se považují dle zákona o daních z příjmů zařízení a předměty, které se stavbou netvoří jeden funkční celek, i když jsou se stavbou pevně spojeny. Tyto podmínky však technologická zařízení, o které je ve věci sporu, nesplňují, a to, jak již bylo konstatováno především stran funkčního využití stavby k účelu, pro který byla zkolaudována a kterému také slouží. Samostatnou věcí tak typicky budou např. výrobní prostředky, které mají vlastní funkci (soustruh, fréza, ...), jakkoli jsou pevně spojené se stavbou, podle občanskoprávní úpravy svojí povahou nenáleží ke stavbě; podle daňové úpravy se stavbou netvoří jeden funkční celek (mají vlastní odlišné funkce). Odkazuje-li stěžovatel na vysvětlivky k § 26 odst. 1 zákona o daních z příjmů, lze zcela jistě např. i klimatizační jednotku, resp. filtrační jednotku, považovat za samostatnou movitou věc, avšak pouze tam, kde může sloužit sama o sobě a není na ní závislý výrobní proces - provoz stavby určené právě k určité výrobě.*

Uvedené ustanovení, jehož se stěžovatel dovolává, nadto expressis verbis stanoví, že se jedná o taková zařízení, která s budovou netvoří jeden funkční celek. Jak již bylo naznačeno, v případě, který je nyní posuzován, se však o takový celek jedná. Stejně tak ve smyslu vysvětlivky k příloze č. 1 zákona o daních z příjmů, na kterou stěžovatel odkazuje, se za nedílnou součást staveb považují zařízení, která umožňují jeho funkci a účel, k němuž byla stavba určena a zkolaudována. Jejich demontováním by nepochybně došlo ke znehodnocení funkce a účelu stavby, neboť by výroba, k níž byla stavba určena, nemohla probíhat...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2010, č.j. 5 Afs 3/2010-144).

Dovozuje-li žalovaný, že instalací kabelových svodů, stojanů a zabezpečení došlo k technickému zhodnocení pronajatého majetku (budovy) a že jejich oddělením by byla stavba, na níž jsou tyto součásti fotovoltaické elektrárny umístěny, následně ve smyslu snížení její vybavenosti či účelu znehodnocena, zdejší soud s takovým závěrem nesouhlasí, a to z následujících důvodů.

Je nepochybné, že kabelové svody, stojany a zabezpečení byla žalobcem pořízena za účelem provozu fotovoltaické elektrárny. Kabelové svody, stojany a zabezpečení tak úzce souvisí s provozem fotovoltaické elektrárny, s níž tvoří funkční celek, který je samostatnou movitou věcí, případně jejich souborem. Bez konstrukcí (stojanů) pro umístění fotovoltaických panelů a jejich propojení a bez kabelů, které po pospojování panelů vedou elektrickou energii k transformátorům a dále do přenosové či distribuční soustavy, by fotovoltaická elektrárna nemohla být jako technologie funkční. V tomto ohledu lze podpůrně odkázat na příslušnou právní úpravu týkající se provozování fotovoltaických elektráren, podle níž je výrobnou elektřiny energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení (§ 2 odst. 2 písm. a/ bod 20 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů) a podpůrně na judikaturu zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu, v níž se problematikou součástí fotovoltaických elektráren podrobně zabýval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.3.2017, č.j. 2 As 313/2015-492, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3.3.2015, č.j. 62 A 107/2013-71, či ze dne 23.4.2015, č.j. 62 A 100/2013-152).

Jiný účel umístění stojanů, kabelů a zabezpečení nelze dovodit ani na základě obsahu správního spisu. Žádná změna funkce a účelu budov, na nichž je fotovoltaická elektrárna umístěna, totiž nevyplývá ani ze smluv o nájmu části nemovitosti (vnější části střechy pro umístění fotovoltaické elektrárny) ze dne 31.5.2010 a ze dne 28.8.2010, podle nichž nájemce podmínil souhlas s umístěním fotovoltaické elektrárny kromě úplaty sjednané ve smlouvě pouze výměnou střechy na náklady žalobce, což ostatně žalobce posléze jako technické zhodnocení budov pronajímatele akceptoval (odpověď na výzvu správce daně č.j. 873212/14).

Pokud je tedy argumentace žalovaného založena na závěru, že kabelové svody, stojany a zabezpečení nejsou součástí technologického vybavení elektrárny a naopak jsou v daném případě součástí technického zhodnocení stavby, na níž jsou umístěny, tak zdejší soud s takovým závěrem nesouhlasí.

Přesvědčivost argumentace žalovaného nepodporuje ani skutečnost, že žalovaný dále v napadeném rozhodnutí na straně 11 pod hmotný majetek ve smyslu Standardní klasifikace produkce zahrnuje pouze panely, „měřiče“ a rozvaděče, které souhrnně označuje jako technologie fotovoltaické elektrárny, ovšem nijak dále nerozvádí, do jakých skupin resp. podskupin Standardní klasifikace produkce tyto jím vyjmenované části elektrárny spadají, a naopak proč do skupin a podskupin Standardní klasifikace produkce nespádají i další části fotovoltaické elektrárny, tedy např. právě kabelové svody a „stojany“, tedy nosné konstrukce pro fotovoltaické panely. Zdejší soud dále poznamenává, že žalovaný v této souvislosti hovoří o „měřičích“, ale s vysokou pravděpodobností se zřejmě bude jednat o měniče.

Žalovaný dále na straně 12 napadeného rozhodnutí cituje pokyn Generálního finančního ředitelství č. D-6, č.j. 32320/11-31, k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení ZDP (dále jen „pokyn D-6“), a to jeho bod 1 k § 26 ZDP, podle něhož výrobními zařízeními, zařízeními a předměty k provozování služeb (výkonů), účelovými zařízeními a předměty, které jsou samostatnými movitými věcmi i přesto, že jsou pevně spojeny s budovou nebo se stavbou, jsou s přihlédnutím ke stavebně - technickým parametrům, funkci a účelu budovy nebo stavby zejména stroje, přístroje, zařízení, konstrukce a příslušné technologické rozvody, například technologická zařízení na výrobu elektrické energie. Žalovaný pak z citované pasáže pokynu D-6 dovozuje, že kabelové svody a stojany pevně spojené s budovou jsou samostatnými movitými věcmi a že se tedy jedná o technické zhodnocení pronajatého majetku, který by byl v případě odstranění uvedených zařízení znehodnocen.

Zdejší soud k tomu uvádí, že z pokynu D-6 bodu 1 k § 26 ZDP, tak jak jej cituje žalovaný, nic takového nevyplývá. Vyplývá z něj pouze to, že technologická zařízení na výrobu elektrické energie jsou samostatnými movitými věcmi, přestože jsou pevně spojena s budovou nebo se stavbou. Pokud žalovaný s odkazem na pokyn D-6 na straně 12 napadeného rozhodnutí konstatuje, že stojany a kabelové svody jsou samostatnými movitými věcmi, avšak zároveň dodává, že tyto mechanismy nejsou součástí technologického zařízení fotovoltaické elektrárny, tak tato úvaha je podle zdejšího soudu nesprávná.

Zdejší soud tak nesouhlasí se závěrem žalovaného, že kabelové svody, zabezpečení a stojany v daném případě představují technická zhodnocení pronajatého majetku, jež mají být odepisována podle § 28 odst. 3 ZDP, podle něhož může technické zhodnocení pronajatého hmotného majetku a jiný majetek, jsou-li hrazené nájemcem, na základě písemné smlouvy odpisovat nájemce, a že naopak odpisování kabelových svodů, stojanů a zabezpečení společně s technologiemi fotovoltaické elektrárny odporuje podle žalovaného smyslu § 30b ZDP.

Vzhledem k právě uvedenému soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby a repliky (§ 11 odst. 1 písm. a) a d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), společně se třemi režijními paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), a částkou 2 142 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. října 2017

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu